

REGENTSCHAPSSTRAAT 39
1000 BRUSSEL
TEL. 519.38.61

RUE DE LA RÉGENCE 39
1000 BRUXELLES
TÉL. 519.38.61

CD/SM

Vertaling van stuk
B 90/4 & 5/5

Conclusie van de heer Camille Wampach, advocaat-generaal, in de zaken B 90/4 en 5 - beroepen van de heer Raemakers Wilhelmus, eerstaanwezend vertaler-revisor, en van de heer Van Uffelen Jacques, vertaler-directeur, beiden ambtenaren bij het Secretariaat-Generaal van de Benelux Economische Unie, welke op 27 november 1990 voor het Benelux-Gerechtshof, Kamer "Ambtenarenrechtspraak", tegen een besluit van het College van Secretarissen-Generaal d.d. 19 december 1989 zijn ingesteld

Ten aanzien van de procedure

Bij verzoekschriften van 11 resp. 15 januari 1990, welke aan de Secretaris-Generaal van de Benelux Economische Unie waren gericht, hebben de heren W. Raemakers en J. Van Uffelen in hun hoedanigheid van ambtenaren bij het Secretariaat-Generaal van de Benelux Economische Unie, intern beroep ingesteld tegen een besluit van einde december 1989, waarbij door het College van Secretarissen-Generaal extra tweejaarlijkse verhogingen en eindejaarspremies aan een aantal beambten van het Secretariaat-Generaal zijn toegekend, terwijl verzoekers niet tot de begunstigden behoorden.

De Raadgevende Commissie als bedoeld in artikel 8, lid 1, van het Aanvullend Protocol bij het Verdrag betreffende de instelling en het statuut van een Benelux-Gerechtshof inzake de rechtsbescherming van de personen in dienst van de Benelux Economische Unie, ondertekend te 's-Gravenhage op 29 april 1969, waarbij die beroepen op regelmatige wijze aanhangig waren gemaakt, heeft op 10 juli 1990 het advies uitgebracht, waarin in genoemd artikel is voorzien ; dat advies is verzoekers op 12 juli 1990 medegedeeld.

Op 3 oktober 1990 heeft de Secretaris-Generaal een brief aan de heren Raemakers en Van Uffelen gericht, waarin hij hun met name het volgende uiteenzette :

"Ik moge verwijzen naar het advies van de Raadgevende Commissie betreffende uw beroep tegen de beschikking waarbij het College van Secretarissen-Generaal eind december 1989 versnelde tussentijdse verhogingen en eindejaarspremies aan een aantal beambten van het Secretariaat-Generaal heeft toegekend.

Ik sluit mij bij dat advies aan. In de toekomst zal bijgevolg rekening worden gehouden met de aanbevelingen van de Commissie m.b.t. de motivering van dergelijke beschikkingen en de kennisgeving ervan.

Ten einde zich te richten naar het advies betreffende dat deel van dit beroep, dat ontvankelijk en in beperkte mate gegrond wordt verklaard, heeft het College van Secretarissen-Generaal zich nogmaals gebogen over de argumenten welke zijn opgenomen in uw bij de voorstellen van de heer Derriks gevoegde nota. Die argumenten schenen hem echter niet van die aard te zijn, dat deze aanleiding zouden geven tot wijziging van zijn beslissing. Met name wegen de door U genoemde verdiensten niet op tegen de drie hoofdcriteria (regelmatig werken in drie talen, tolken in twee richtingen, inzet) waaraan het College een groter gewicht toekent en waardoor het zich heeft laten leiden voor de keuze onder de vertalers".

Bij verzoekschrift van 27 november 1990 hebben de heren Raemakers en Van Uffelen voor het Benelux-Gerechtshof, Kamer "Ambtenaren-rechtspraak", beroep ingesteld tegen het besluit van het College van Secretarissen-Generaal d.d. 19 december 1989, waarbij versnelde tussentijdse verhogingen en/of eindejaarspremies aan zekere beambten van het Secretariaat-Generaal - onder wie de heer Derriks - zijn toegekend, met inbegrip van het mede daaraan ten grondslag liggende advies van het hoofd van de Taalafdeling d.d. 6 september 1989, evenals de beslissing van het Gezag d.d. 3 oktober 1990, waarbij de interne beroepen die verzoekers op 11 resp. 15 januari 1990 hebben ingesteld, zijn afgewezen. Verzoekers vorderen de vernietiging van die beslissingen en de veroordeling van verweerster tot heroverweging van de t.o.v. hen genomen besluiten met inachtneming van het bepaalde in de artikelen 3 bis en 15 bis van het bij het Statuut van de beambten van het Secretariaat-Generaal gehechte bezoldigingsreglement en van de criteria en procedures als bedoeld in de nota van het College van Secretarissen-Generaal d.d. 26 juni 1989 ; subsidiair verzoeken zij het Hof zelf de rechtsbetrekkingen tussen partijen vast te stellen overeenkomstig artikel 28 van het Protocol inzake de rechtsbescherming van de personen in dienst van de Benelux Economische Unie.

Voorafgaande opmerking

Aangezien de beide beroepen hetzelfde onderwerp betreffen, bestaat er aanleiding toe deze in één enkele conclusie te behandelen.

Ten aanzien van de ontvankelijkheid van het beroep

De beide beroepen zijn ontvankelijk daar zij zijn ingesteld in de vorm en binnen de termijn als bedoeld in evengenoemd Protocol inzake de rechtsbescherming van de personen in dienst van de Benelux Economische Unie.

Ten aanzien van de gegrondheid van het beroep

Over het eerste middel dat steunt op de schending van het geschreven recht en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur evenals op overschrijding van macht, meer bepaald op de schending van artikel 3 bis van het bezoldigingsreglement en van de nota van het College van Secretarissen-Generaal.

Kort samengevat wordt het College van Secretarissen-Generaal in dit middel verweten, dat het de heer Derriks voor een extra tweejaarlijkse verhoging in aanmerking heeft laten komen, zulks niettegenstaande zijn eigen nota CSG (89) 7 van 26 juni 1989 luidens welke "beambten die een bevordering in het kader krijgen de daaropvolgende drie jaar niet in aanmerking komen voor toekenning van extra-biënnales". Volgens verzoekers zou de heer Derriks pas vanaf 1 oktober 1990 voor toekenning van extra biënnales in aanmerking komen, aangezien hij per 1 oktober 1987 tot de graad van vertaler-directeur is bevorderd.

Ik meen dat dit middel niet ontvankelijk is, daar verzoekers dat besluit slechts op de korrel mogen nemen, voor zover vaststaat dat daardoor aan hen persoonlijk schade wordt toegebracht. Dit is in casu echter niet het geval, nu geenszins is bewezen dat, voor het geval dat de toekenning van een extra biënnale aan de heer Derriks strijdig met nota CSG (89) 7 zou worden bevonden en zou moeten worden opgeheven, verzoekers daaraan het geringste persoonlijke voordeel zouden kunnen ontleenen en zulks des te minder omdat de Secretaris-Generaal bij nota's SG/adm (90) 181 en 184, welke naar aanleiding van het advies van de Raadgevende Commissie zijn opgesteld, van mening is dat zij niet voldoen aan de door het College van Secretarissen-Generaal gehanteerde selectiecriteria. Er bestaat dus geen oorzakelijk verband tussen de toekenning van een extra tweejaarlijkse verhoging aan de heer Derriks enerzijds en het feit dat verzoekers niet voor hetzelfde voordeel in aanmerking kwamen anderzijds.

Subsidiair ben ik van oordeel dat het middel niet gegrond is, aangezien een in de loop van een vlakke loopbaan normaal verkregen bevordering niet kan worden gelijkgesteld met een bevordering in het kader in de zin van artikel 5.3 c) van nota CSG (89) 7 van het College van Secretaris-

sen-Generaal, die op een andere verhoging dan de normale verhoging in de vlakke loopbaan betrekking heeft.

Over het tweede middel dat steunt op de schending van het geschreven recht en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, evenals op overschrijding van macht, meer bepaald op de schending van de artikelen 3 bis en 15 bis van het bezoldigingsreglement en van de nota van het College van Secretarissen-Generaal.

Ik had reeds eerder de kans te memoreren, dat het Benelux-Gerechtshof, Kamer "Ambtenarenrechtspraak", ten aanzien van de vaststelling van de aan een ambtenaar toe te kennen salarissen, vergoedingen, toelagen, pensioenen en andere sociale voorzieningen, in beginsel slechts volstrekt bij uitzondering de plaats van de overheid die over de "wetgevende" of verordenende bevoegdheid beschikt of van een bestuur behoort in te nemen, voor het geval dat een beslissing in strijd met de Overeenkomsten en Protocollen en ten enenmale willekeurig, d.w.z. niet te rechtvaardigen, zou zijn. In deze zaak is het met name van belang dat beginsel in herinnering te brengen.

Waar de toekenning van de aan de beambten van het Secretariaat-Generaal verleende vergoedingen en toelagen tot 1 januari 1989 in wezen berustte op het beginsel dat door de Raadgevende Commissie terecht als "gelijkheidsprincipe" is gekenschetst, lijdt het geen twijfel dat de door de artikelen 3 bis en 15 bis van beschikking M/adm (89) 2 van de Ministeriële Werkgroep voor Administratieve Zaken in het leven geroepen voordelen op het "selectiviteitsbeginsel" steunen. Die voordelen worden immers aan bijzonder verdienstelijke beambten toegekend, die door de Secretaris-Generaal worden aangewezen, die, om een selectie door te voeren, dus over een discretionaire bevoegdheid beschikt op grond van bijzondere verdiensten. Krachtens beschikking M/adm (89) 2 wordt hem slecht één enkele verplichting opgelegd, namelijk de beslissingen waarbij de in de artikelen 3 bis en 15 bis bepaalde voordelen worden toegekend, met redenen te omkleden ; op grond daarvan hoeft de Secretaris-Generaal dus de beambten die niet voor de in genoemde artikelen bedoelde voordelen in aanmerking komen, niet in kennis te stellen van de beslissingen waarbij die voordelen

aan andere beambten worden toegekend. In het onderhavige geval kan van schending van die artikelen dus geen sprake zijn ; hooguit zou kunnen worden aangenomen, dat enige administratieve regels ter vrijwaring van de doorzichtigheid in een materie waarvoor het selectiviteitsbeginsel geldt, niet strikt zijn nageleefd. Dit feit zou enkel de vernietiging van het besluit van het College van Secretarissen-Generaal met zich kunnen brengen, indien vaststond dat het bedoeld was om volstrekt willekeurige en niet te rechtvaardigen beslissingen te verhullen. Dit is in casu echter niet het geval. Het College van Secretarissen-Generaal heeft zich in overleg met de afdelingshoofden en het Personeelscomité immers lovenswaardige inspanningen getroost om wezenlijk subjectieve begrippen als "bijzonder verdienstelijke ambtenaren" of " bijzondere bekwaamheid, geschiktheid of ijver" zoveel mogelijk te objectiveren.

Naar aanleiding van deze korte uiteenzetting kan ik de beide onderdelen van het tweede middel als volgt beantwoorden :

ad 1) De Secretaris-Generaal wordt op grond van beschikking M/adm (89) 2 niet verplicht de personeelsleden die niet voor één van de daarin bedoelde voordelen in aanmerking komen, in kennis te stellen van een met redenen omklede beslissing waarin wordt uiteengezet waarom die voordelen niet aan hun zijn toegekend. Het eerste onderdeel is dus niet gegrond.

Daarenboven mist dat onderdeel van het middel feitelijke grondslag, aangezien de Secretaris-Generaal ter afsluiting van het interne beroep verzoekers bij brieven SG/adm (90) 181 en 184 d.d. 3 oktober 1990 heeft medegedeeld om welke redenen dezen niet voor de in vorengenoemde artikelen 3 bis en 15 bis bepaalde voordelen in aanmerking konden komen.

ad 2) Volgens de artikelen 3 bis en 15 bis van beschikking M/adm (89) 2 dienen enkel de begunstigten van biënnales en premies in kennis te worden gesteld van de beslissingen tot toekenning van die voordelen. Zelfs als ervan zou worden uitgegaan dat een zodanige kennisgeving krachtens bepaalde administratieve regels met het oog op het waarborgen van de doorzichtigheid van administratieve rechtshandelingen verplicht zou zijn, dan nog zou het feit dat die regels niet zijn nageleefd echter niet de vernietiging van het besluit van het College van Secretarissen-

Generaal met zich brengen, daar geenszins vaststaat dat dit laatste het kader van zijn discretionaire bevoegdheid te buiten zou zijn gegaan.

Conclusie

Het beroep is ontvankelijk ; het is echter niet gegrond.

Luxemburg, 9 juli 1991

Camille Wampach
Advocaat-Generaal